

Браво! Ура! А защо ти, Лалке, не каза това по-рано? Ето, че изгубихъ толкова врѣме надъ тѣзи опаки задачи... Коста! я слушай!

Коста (*безъ да си повдигне главата*). Оставиме спокоентъ, не ме смуцавай.

Василчо. Полека, не смуцавайте голѣмеца! И така учена глава нѣма да станешъ...

Коста. Това не е твоя работа!

Лалка. Остави го, Василчо! Той си мисли, че всички исплашва, когато си сникне вѣждитѣ!

Коста. Лалке...

Василчо. Полека, полека! Да не ти е мѣчно. Ти слушай само кога говоримъ на тебе!...

Лалка. Ето че днесъ е именний день на мама... можешъ да затворишъ книгата.

Василчо. Днесъ нѣмаме уроци!

Коста. Казахъ ви, оставѣте ме! Това азъ знамъ, но на всичко ще му дойде врѣмето...

Лалка. Хайде, Василчо, да вѣрвимъ! Нека той да се навожда надъ книгата... а ний ето що да направимъ (*шепне му нѣщо на ухото и послѣ високо*) Тѣй ли?

Василчо. Разбира се! (*трѣзва да излиза, покланя се на присмѣхъ Косту*) Прощавай, господине много-учений!

Лалка. (*покланя се също на присмѣхъ*). Сбогомъ, господине учителю! . . . (*излизатъ*)

ЯВЛЕНИЕ II.

Коста (*самъ; испърво стои наведенъ надъ книгата*). Е, слава Богу! Свършена работа! Сега можъ да помислѣмъ, като какво трѣбна да подарѣмъ на милата си майчица. Тато ни даде пари, а ний сами да направимъ кой каквото си ще... Василчо